

Posudek bakalářské práce Kristýny Šestákové Pohádkové drama na přelomu 19. a 20. století

V bakalářské práci nazvané Pohádkové drama na přelomu 19. a 20. století si Kristýna Šestáková vytyčila nelehký cíl, spočívající ve snaze zmapovat základní podoby a typy tzv. pohádkového dramatu v české literatuře období fin de siècle.

Na předkládané práci je patrná a sympatická v první řadě snaha o systematické uchopení problému. Po úvodním přehlednutí historického terénu (kapitola Stručné vymezení žánru pohádkového dramatu) učiní autorka logický krok směrem k širším evropským souvislostem tohoto druhu (Pohádkové drama v Evropě /Hauptmann, Maeterlinck, Hofmannsthal/), které ovšem důsledně konfrontuje jak s dobovým kritickým, tak především dramatickým zachycením v domácím kontextu. Poté se věnuje již probírece samotných kontur pohádkového dramatu v Čechách; všímá si historických souvislostí vzniku tohoto žánru (zde opodstatněné, byť poněkud rozvleklé sondy do díla Tylova jako jednoho ze zásadních tvůrců ovlivňujících formování tohoto dramatického žánru). Poté již následují kapitoly věnované rozborům děl nejvýznamnějších tvůrců pohádkového dramatu, tedy Jaroslava Kvapila (Princezna Pampeliška, Rusalka, Sirotek), Julia Zeyera (Radúz a Mahulena), Aloise Jiráska (Lucerna, Pan Johanes) a Jiřího Karáska ze Lvovic (Sen o říši krásy). Vzniká tak dostatečně široký rastr pro charakteristiku podstatných typů tohoto žánru a půdorys pro zachycení specifík či naopak společných rysů děl jednotlivých tvůrců. Autorka si všímá role takových významotvorných prvků pohádkového dramatu, jako jsou motivy (zejména pohádkové a mytologické povahy), dále sleduje časoprostorové kategorie a psychologii postav; tyto kapitoly by měly v posledku vytvořit rámec pro zobecňující charakteristiku.

Jako nesporná pozitiva práce hodnotím již výše zmiňovanou snahu o systematické uchopení problému. Dále jde o stálou snahu vnímat daný problém v historických souvislostech určených dobovým společenským, kulturním a literárním kontextem; ve způsobu práce s díly jako projevy určité umělecké tendence v historickém kontextu doby lze vnímat nezpochybnitelné autorčino nadání. Vyzdvihnout je třeba rovněž prostý fakt čistě odvedené formální práce, pokud hodnotíme způsob práce se sekundární literaturou, pečlivost viděnou v minimu překlepů a jiných formálních nešvarů.

Problém naopak spatřuji v završujících, zobecňujících pasážích (zobecňujících motivické, časoprostorové a psychologické prvky v utváření dramát), které jsou ovšem – vzhledem k zadání práce – klíčové. Syntetizující horizont, pro který byly vytvořeny dobré předpoklady v analýzách konkrétních děl, se spíše drobí do série dílčích postřehů, které spíš než by mířily k charakteristice určitých obecnějších tendencí, opisují děje a dějové sekvence. Tuto roli nesplňuje ani – spíše formálně pojatý – závěr práce. Tendence opisovat děj tam, kde by naopak měla být přesná interpretační sonda, je obecně slabší místo celé práce.

Závěrem mohu konstatovat: bakalářská práce Kristýny Šestákové Pohádkové drama na přelomu 19. a 20. století splňuje bezesbytku nároky kladené na tento typ závěrečné práce; doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji klasifikaci „velmi dobře“.

Praha, 25. srpen 2015

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.